

Заедно

Брой 101 - октомври 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Двамата гиганти на вярата

Вече е официално. Датата беше последен проблем, който трябваше да бъде решен. През лятото Папа Франциск говори за 8 декември, но заради трудностите за пътувания от Полша до Рим през зимата, датата е променена и сега е решено за 27 април 2014г, Неделя на Милосърдието, първата неделя след Великден.

Ще бъдат в тази дата провъзгласени за светии двама "гиганти на вярата", двама Велики Папи: Йоан XXIII (Анджело Джузеппе Ронкалли) и Йоан Павел II (Карол Войтила).

Двама Папи толкова близо до нас, във времето и поради техния

характер, който позволи да ги чувстваме “между нас”.

Пастири, които са се чувствали част от стадото, което Бог им даде да водят и на тях възложи Своята Църква.

И аз, лично ги чувствам близо до мене. Йоан XXIII е бил “моя” първи Папа. Не успях да го видя, нито го помня жив, защото той е починал само шест месеца след моето раждане. Но когато се родих в Рим, той беше там и моите родители винаги са ми говорили за този “добрия Папа” и думите които една вечер той е казал от площад Свети Петър адресирани до родителите: “Връщайки се у дома, ще намерете децата си. Дайте на децата си милувка и кажете им: Тази е милувката на Папата”. Винаги си мислех, че съм получил от него тази милувка.

За Папа Йоан Павел II историята е още по-прясна. Неговия дълъг понтификат даде възможност да се познаем всички с него, да го обичаме през времето, в което беше силен в своите слова, и го обичахме още повече когато говореше, не с думите, но с болестта. Там още повече разбрахме че силата на човека не е в телесното здраве, но е в Исус Христос. Йоан Павел II живя напълно думите на апостол Павел: “Но Господа ми рече: стига ти Моята благодат; защото силата Ми се в немощ напълно проявява. Затова с много по-голяма радост ще се хваля с немощите си, за да се всели в мене силата Христова. 10. Затова добре ми е в немощи, в обиди, в нужди, в гонения, в притеснения заради Христа, понеже, кога съм немощен, тогава съм силен” (2Кор 12,9-10). И в тези негови “тихи” проповеди, достатъчно беше за нас да гледаме лицето му и ние да намерим силата, чрез него, в Страданието на Исус Христос.

Двама гиганти на вярата, които направиха да тръгне новата пролет на Църквата: в Йоан XXIII върхът е с Втория Ватикански Събор обявен от него и Йоан Павел II със своите много пътувания по целия свят. Двамата дадоха едно ново лице на Църквата, което отговаря на промените на този свят, и на много нови въпроси, които от него се повдигат. Един свят, който е в продължително движение и който очаква Църквата да бъде истинско Лице на Исус Христос. Свят, който търси истинската надежда, която е само в Исус Христос.

Двама гиганти, които показаха, че вече на днешния човек не е достатъчна една вяра, основана върху традициите, но, че той търси зряла вяра, заради която можем наистина да се доверяваме на Христос и на Църквата. И затова има нужда от истински свидетели, както са били тези двама Папи.

Двама гиганти, които показаха истинското лице на Бога: това на Любовта!

И сега тези двама гиганти ще бъдат провъзгласени за свети заедно.

Двама Папи, които са свързани с България.

За Йоан ХХІІІ, който толкова дълго време е живял в България и толкова я обичал, в следващите страници ще можете да четете статията писана от монс. Пройков.

Йоан Павел ІІ, Папа дошъл от изток, славянски, посети България през времето на едно от последните му пътувания. Той провъзгласи за блажен Евгений Босилков през 1998г и през 2002г тримата мъченици Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков. Папа, който е имал на сърцето страданието на хората, които живяха и живеят под игото на робството Тяхното покровителство да бъде за нас в помощ за нашата вяра и да ги следваме в тяхното свидетелство.

Свидетелството основано върху смирение, което води тези двама Папи, през цялото време на техния живот.

Свидетелство основано върху мира, в себе си и около себе си, дарявайки го на всички хора и поканвайки всички народи да намерят този велик дар.

Свидетелството основано върху Божията Любов, която всеки човек получава, защото Бог никога не забрави своите чедра и ги обича до края.

Върнали се в Божия Дом

29 септември 2013 Катерина Маркова Кюрчева

ПАПА ЙОАН XXIII

Анджело Джузепе Ронкали е роден на 25 ноември 1881 година, в Сотто ил Монте, провинция Бергамо - Италия. 1892 г. влиза в семинарията в град Бергамо и четири години по-късно започва да пише своя личен духовен дневник – „Giornale dell’anima”, дневник, който той ще продължи да пише цели 67 години, почти до края на живота си (3 юни 1963 г.). След като изкарва военната си служба, на 10 август 1904 г., той е ръкоположен свещеник в Рим. По-късно, по време на Първата световна война, е мобилизиран като сержант в гр. Бергамо (24 май 1915 г.). Десет години след това, на 3 март 1925 г., е назначен за Апостолически визитатор в България, и на 19 март същата година е ръкоположен архиепископ Ареополски.

На 25 април 1925 г. монс. Ронкали вече е в България. Същия ден, към 14 часа, влакът Париж-Истанбул бавно спира на Софийската гара. От прозореца на един от вагоните се показва усмихнатото лице на един римски монсенъор. Той се оглежда за своите посрещачи. И това са отец Иван Козаров и отец Стефан Куртев. Те поздравяват на френски високия гост, който засмян братски ги прегръща. „Тогава за първи път видях монс. Ронкали”, ще каже по-късно монс. Куртев. „Още от първата среща с него той спечели сърцата ни”.

Пристигането на монс. Ронкали в България бе тихо и незабележимо. Отец Козаров и отец Стефан заедно със скъпия гост се отправят към Източно

католическата енория на улица Люлин 7 в София. Там са се събрали католиците от двата обряда и представители на всички монашески общности в София. Тук монс. Ронкали за първи път поздравява католиците в България и ги окуражава да постанват във вярата. Тук той чува за първи път възторженото „Многая лета” и както ще каже по-късно, било толкова мощно и толкова добре прието от Господа, че той остава в България цели 10 години.

Първата година от своето пребиваване прекарва в Източно католическа енория на ул. Люлин. Животът в енорията е по-скоро мизерен отколкото беден. Храната оскъдна. Въпреки това усмивката и добрият хумор никога не напускат Ронкали. Веднъж на обяд монс. Ронкали запитал шеговито отец Козаров: „Отец, имате ли още от това чудно хубаво зеле? То наистина е много вкусно, но струва ми се, че само с кисело зеле не може да се живее на този свят. От утре аз плащам храната. Купувайте добра храна и се хранете добре.” На 6 май 1925 г. той пише на своите близки в Италия: „Ям с апетит и почти свикнах с българската кухня, която е много добра, но малко пикантна.” При друг случай казва: „Моята най-добра политика бе да остана да живея с католиците от източен обред в България и да започна моето дело с тях.”

Пет дена след своето пристигане в София, Ронкали посещава цар Борис III. Денят е 30 април 1925 г. Впечатленията от тази първа среща Ронкали изразява така: „Той е млад, много добър и много любезен мъж... много обичан от своя народ (писмо от 6 май 1925г.)”

По-късно, на 6 август същата година, прави визита и на Светия синод на Българската православна църква, събран специално за случая. Тогава се среща и разговаря за първи път със Софийския митрополит Стефан.

Политическото положение в България по онова време не е добро. Политическите убийства и атентатите са на дневен ред. Първата обществена проява на Ронкали в България е едно голямо дело на милосърдие. Точно десет дена преди неговото пристигане в България, на 16 април 1925 г., е извършен

терористичен атентат в черквата „Света Неделя” в София. Едва узнал за това трагично събитие, монс. Ронкали отива да посети лично ранените и настанени в различни болници.

Положението на Католическата църква е сравнително добро, но окаяно е положението на Източно католическата църква, защото почти всички духовници и верни са бежанци от Тракия и Македония. Безпокойство, несигурност, мизерия, това са нещата, които монс. Ронкали заварва при своето пристигане в България. На 11 май 1925 г. Ронкали започва своята първа пастирска обиколка из страната, посещавайки енориите с източно славянско богослужение. Потегля с влак от София за Свиленград. Придружен е винаги от отец Стефан Куртев. От Свиленград продължава пътя до най затъntenите и бедни енории в югоизточна България. Пътища тогава няма и монс. Ронкали е принуден да пътува с часове на конска каруца, на кон, или просто възседнал муле или магаре. Навсякъде бедните селяни са щастливи да видят този, както го наричат, „папа”, който не се стеснява да седне до тях на зелената морава и да обядва с тях. „Аз съм син на селянин” често казва той, правейки усилие да каже и някоя дума на български. Ронкали след завръщането си пише до своите близки: „Тази вечер се връщам от дълга обиколка из България. Стигнах чак до Черно море. Това е чудна страна. Може да побере три пъти по голямо население и да изхрани целия свят.” А в писмото си от 30 юни същата година добавя: „Да живее България, където аз се чувствам винаги добре.”

След тази първа обиколка из България монс. Ронкали прави три важни заключения за себе си:

1. Навсякъде в България верните са запазили истинската католическа вяра и предание.
2. Българският народ е добър, искрен и трудолюбив.
3. Католиците от Източен обред имат нужда от свой духовен пастир – епископ.

Всъщност, това е и мисията, с която папа Пий XI изпраща Ронкали като Апостолически легат в България: да организира живота на католиците от източен обред, които са дошли всред

своите в пределите на България, от Тракия и Македония, но са останали без духовен глава. В своята заръка папа Пий XI му казва „да потърси католиците от Източен обред, които в голямата част са бежанци от Турция, Гърция и Македония, да ги събере и групира според възможностите, да се погрижи да имат свещеник, храм и училище, и да им бъде осигурена духовна грижа. Да се погрижи да избере за тях епископ и след това да му помогне при учредяването на новата епархия, според правилата на византийската дисциплина. Да създаде семинария за източното духовенство.”

А от своя страна, Апостолическият визитатор, пристигайки в България разбира, че трябва да се грижи по-специално за материалното и духовно повдигане на монашеската общност на сестрите Евхаристинки, като им осигури дом, където да могат по-добре да се развиват.

Но над всичко остава първата и важна цел да се погрижи, колкото се може по-бързо, за избирането на председател за католическата общност от източен обред. По този въпрос мненията са различни. Но волята на Конгрегацията на Източните Църкви е реорганизацията на католическата общност от Източен обред да започне с незабавно назначаване на епископ.

Един ден в началото на юни 1926 г., съвсем непринудено, като че ли случайно, по време на обяд Ронкали се обръща към отец Стефан Куртев: „Отец, какво бихте казали ако ви направим владика?” Изненадан от такъв неочакван въпрос отец Стефан отговорил : „Много съм млад за такава работа”. „Тази болест се лекува лесно” добавил монс. Ронкали. „Но аз не виждам добре с едното око” продължил да се защитава отец Стефан. „О, няма никакво значение. Когато срещнал Христос, апостол Павел ослепял с двете очи”, добавил монс. Ронкали и разговорът приключил.

Само един месец по-късно, на 30 юли 1926 година монс. Ронкали връчва на отец Стефан декрет на Светия престол, с който Светият отец назначава отец Стефан за епископ Бриулски.

На 28 август 1926 г. Ронкали възвестява: „първите лъчи на сиянието на един период на истинското възстановяване на Католическата църква от Източен обред в България. След малко дни тази избрана част на паството на Христос ще има владика, който ще им бъде пастир и баща... Зимата мина, дъждовете спряха, започва пролетта. Каква дълга и досадна зима на очакване, трудности, жертви. Но добре беше така, трябваше почвата да почива и всичко да се събере в тишината. Сега започва нова сеитба ... Мои скъпи братя, радвайте се на този свят и благ мир между вас, който забравя всяка неприязън от миналото, който ни прави братя по-между ни: католици от източен и от западен обред, католици и православни, в търсенето на общото благо”.

На 5 декември 1926 г. Стефан Куртев е ръкоположен за епископ и назначен като Апостолически администратор за католиците от източен обред. Назначението отговаря съвършено на предварително посочените изисквания от Конгрегация за Източните църкви, за избор на епископ, който да е роден в България и да изповядва източен обред.

Ето как монс. Ронкали описва личността на новия епископ. Той изразява много положително впечатление за 35 годишния български свещеник, смятан от някои за неузрял за да бъде владика, като казва: „Честно казано, свещеникът Стефан Куртев, от първата ми среща с него си спечели моята симпатия: добър, много образован, особено в църковната наука, набожен, кротък, притежава със сигурност отлични качества. Липсва му малко способността да влезе в ролята си на владика, а това също е важно на Изток. ... Още не е постигнал онази обичливост, и внушаваща пастирска благост, които тук са от изключително значение. Преди всичко смятам, че ако остане сам, ще му липсват сили за да се наложи така, че да успокоява проблемите а не да трупа напрежение. От друга страна, той е млад... Но, струва ми се, че би могъл да бъде скъпоценен и отличен сътрудник.”

Ронкали пази дълбоко уважение към Куртев и след назначението му пише на роднините си: „Точно тези дни

получих новината за назначението на българския владика, което е най-хубавият и най-зрелият плод на моето Апостолическо посещение”. С енорийския свещеник от родния си край споделя: „Предложението ми за ръкоположение на българския владика успя много добре и ме дарява с голяма радост.”

В спомените си епископ Кирил Куртев споделя, че решителният етап на житейския му път, от човешка и духовна гледна точка, е епископското му ръкоположение, след което той усеща монс. Ронкали „не толкова като един висок римски прелат, което той всъщност е, а по-скоро като един събрат, много близък, един верен съветник и искрен приятел. ... За мен той беше, преди всичко, един отличен духовен баща, защото Божието провидение си послужи с него за да бъде ръкоположен за епископ и да работя заедно с него цели десет години, за духовното добро на нашата католическа епархия от Източен обред в България”.

„Освен това монс. Ронкали пази в сърцето си специално предпочитание за католическата общност от Източен обред” - продължава монс. Куртев - „Много беше впечатлен от нашите католици от Източен обред, които въпреки голямата бедност, в която се намираха и почти напълно отрязани от цивилизования свят, всички, духовенство и верни, са запазили истински и автентичен католически дух. Този радостен факт беше като откровение и голяма утеха за монс. Ронкали. От тогава той възлюби искрено и от все сърце нашите бедни католици от Източен обред, които спечелиха неговата симпатия с добротата си и с верността на католическата Църква.”

Паметно ще остане прощалното слово, което монс. Ронкали произнася на 25 декември 1934 г. по Българското национално радио, слово изпълнено с бащинската доброта и любов към България. Ще си позволя да цитирам само някои извадки от него: „Прелюбезни братя... радвам се ... че можах да ви опозная, че можах душа и тяло да посветя в служба за благо на вашата душа и си заминавам отнасяйки най-добро мнение за вас и за вашата красива страна. За моите недостатъци, за това,

че не можах повече да сторя, дори и за моята небрежност, или пък, ако случайно съм докачил някого, благоволете да ми простите, предобри братя! И аз съм човек като вас. През тези десет години моите ръце бяха инструмент за много помощи изпратени от светия отец, за подпомагане на общи и скрити бедствия и мизерии, за благоустройство на храмове и за други благочестиви и душеспасителни дела. От всички тези милостини нищо не бе използвано за мое лично благо. Аз ви напускам беден, но доволен, че дадох всичко и всичко оставих тук. Уважението, което винаги съм се стараел да имам публично и частно към всички,... Факт е, че никои път не се наведох да взема камъка, който от една или друга страна ми бе подхвърлен на пътя. Сигурен съм и мисля, че доказах, че обичам всички в Господа с онази братска, сърдечна и искрена любов на която ни учи Евангелието... Трябва най-после да настъпи денят в който ще има само едно стадо и един пастир, понеже тъй го иска Христос. На мен се падна да следвам пътя на Константин от Сердика за Цариград, от София за Истанбул, но отивайки на новото си назначение аз отнасям скъп спомен за България. Помолих Светия отец да мога да променя архиепископското си название с това на един китен кът, същински бисер на България, Месемврия. От сега нататък аз ще нося титлата не Ареополски, а Месемврийски архиепископ. По такъв начин ежедневно ще си спомням за България...

Малкото неща, които можах да направя за Църквата от източен обред, са една от най-големите утехи в моя живот... Многообични братя, продължавайте да се обичате и взаимно да се уважавате... и всички заедно се старайте да се усъвършенствате в добродетелите, защото в това се състои прогресът на „Светата Църква”

Но и вие, благословени братя, спомняйте си за мене, който оставам ваш всегашен приятел, всегашен ревностен приятел на България. Когато вашите съграждани ви попитат какво ви говори Апостолическият визитатор кажете им: той ни каза да ви обичаме, да ви помагаме, да ви служим и да живеем с вас като братя от едно и също семейство...”

„Драги братя, никой не знае пътищата на бъдещето. В каквото и край на света да ми се случи да отида, ако някой от България мине край моята къща през нощта изпаднал в безизходно положение, ще намери на моя прозорец светилник запален. Похлопай! Похлопай! Няма да те запитат дали си католик или православен. Брат от България. Достатъчно. Влез. Две братски ръце ще те прегърнат. Едно топло приятелско сърце празненствено ще те посрещне. Понеже такава е Господнята любов, излиянията на която са услаждали живота ми през десет годишното ми пребиваване в България. Тук е най-благоуханното и нежното цвете на Христовия мир. Заветът който ви оставям и който бих желал да бъде вечен спомен след моето заминаване: Мир на хората с добра воля.! Да, братя, мир, мир!” Тези са последните думи на монс. Ронкали преди на отпътува окончателно от България. Точно 16.45 на 4 януари 1935 г. влакът Париж Истанбул потегля на изток. Стотици приятели и почитатели на монс. Ронкали: духовници, дипломати, верни и близки махат от перона с ръце на любимия „дядо Ронкали”, а той до последния момент от прозореца на вагона продължава да се усмихва и да благославя своите приятели и България.”

След окончателното му заминаване от София през 1935 г., въпреки че напредва в житейския път и в църковната кариера, връзките между Анджело Джузепе Ронкали и католическа общност в България не се прекъсват нито отслабват. Веднага след пристигането си в Истамбул, през 1935 г. издейства изпращането на монахини Кармититки, по желание на епископ Куртев, които основават в България монашеска общност на монахини от Кармититския орден, която и днес е под юрисдикцията на Католическата екзархия в София.

Следващите десет години ще бъде на служба като представител на Светия престол в Турция и Гърция. На 22 декември 1944 г. съвсем неочаквано е назначен за Папски нунций в Париж. През 1949 г., като Апостолически нунций в Париж, пише писмо изпълнено с обич на монс. Куртев, който поради болест е освободен от своята длъжност на Апостолически екзарх на

София (1942 г.): „Всеки ден в молитвите си се сещам (...) за обичната България. В тези минути включвам наистина всичко и помня най-скъпите хора, които срещнах на моя път. Вие, скъпи монсиньоре, сте на първо място. Моля се за всички, за живи и умряли, за сегашното и за бъдещето на скъпата страна, където можах да позная много и много добри хора, както между католиците, така и между православните”.

На 12 януари 1953 г. Папският нунций в Париж, архиепископ Ронали е издигнат в кардиналски сан, и три дена по-късно папа Пий XII го назначава Патриарх на Венеция.

На 28 октомври 1958 г., в 17.08 часа, над Сикстинската капела се появява бял дим, който известява избирането на новия наследник на Св. апостол Петър и приемник на папа Пий XII. Името на избрания кардинал е Анджело Джузепе Ронкали, който приема името Йоан XXIII папа римски. С това име и с целия си живот той спечелва сърцата на целия католически свят, който скоро започва да говори за него като за „Добрия папа”. На 11 октомври 1961 г. обявява историческия Втори ватикански вселенски събор за цялата Католическа църква. Краят на неговия понтификат настъпва след кратко и тежко боледуване на 3 юни 1963 г., точно преди 50 години.

На 3 септември 2000 година папа Йоан Павел II го провъзгласи за блажен и постави неговия лик на олтарите в целия католически свят. В църковния календар празникът му се чества на 11 октомври. И ние тук в България, по-специално Католическата църква от източен обред, изградихме в София храм в негова чест, който носи името му като блажен, и е издигнат върху терен, който самият монс. Ронкали е закупил преди да напусне България. В него се пази реликва от тялото на блажения Йоан XXIII, подарена от папа Йоан Павел II при апостолическото му посещение в България през 2002 г. Този храм е нашата признателност към личността на Ронкали за всичко, което е направил за нас българите католици, признателност за любовта, която той носеше в сърцето си към България, и с надежда за неговото покровителство от небето днес и в бъдните времена.

Молитва на пет пръсти

Преди двадесет години, когато Папа Франциск беше епископ на Буенос Айрес, написа една молитва , която стана много популярна в Аржентина и Латинска Америка. Става въпрос за една много семпла молитва, която изразява неговият истински характер и стил. В нея изпъкват ценностите, характерни за Папа Берголио, които той ни разкрива с всеки изминат ден от своя Понтификат. Това са смирението, откровеността, разбирането, вниманието и грижите за бедните, и шартираните от света хора. Когато се молим, казва той, трябва да не забравяме едно много важно нещо , без което нашата молитва , дори няма да може да преодолее тавана , камо ли, да достигне до Небесният Отец : на Него трябва да се молим **в името на Исус Христос !**

И каквото поискате от Отца в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, Аз ще го направя . (Йоан 14,13-14)

Палецът е най-силният пръст, и напомня най-великият от всички, т.е. Бог. Да започнем нашата молитва с Хвала на Отца. Палецът е най-близкият до тебе пръст, започни да мислиш за най-близките до теб хора, за тези които най-много обичаш. Да се молим за най-скъпите ни хора, това е един “сладостен дълг“.

Душо моя хвали Господа! Ще възхвалям Господа, доде съм жив; ще пея Богу моему, докле съществувам. (Пс.146,1-2)

Ето, наследство от Господа са чадата, и награда от него е плодът на утробата.(Пс 126,3)

Показалецът е следващият пръст. С него се посочва напред. Да продължим нашата молитва, и да благодарим на Бога за всички блага, които ни е дарил. Да благодарим и на тези, които ни учат, които ни възпитават, които ни лекуват, да благодарим

и на свещениците за тяхната духовна мъдрост. Всички те имат нужда от нашата подкрепа, за да посочват правият път на всички. Да не ги забравяме, и да се молим за тях.

...и като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос. (Еф 5,20)

Покорявайте се на наставниците си и бъдете послушни, защото те бидейки длъжни да отговарят, бдят за вашите души, - та с радост това да вършат, а не с въздишки, понеже туй не е полезно за вас. Молете се за нас; защото сме уверени, че имаме добра съвест, като във всичко желяем да се обхождаме добре. (Евр 13,17-18)

Средният пръст надвишава другите, той е най-големият, всъщност това означава, че най-голяма част от нашата молитва, трябва да бъде за застъпничество.

С всяка молитва и просба молете се духом във всяко време и старайте се за същото това с всяко постоянство и молба за всички светии. (Еф 6,18)

Този пръст, който е над другите, ни напомня за тези, които ни управляват. Да се молим за президента на Републиката, за правителството, за отговарящите за индустрията и финансите, защото те управляват съдбата на нашата родина, и упътват общественото мнение. Те имат нужда да бъдат ориентирани от Бога.

И тъй, моля преди всичко да се правят просби, молитви, молби, благодарения за всички човеци, за царе и за всички които са на власт, за да прекарваме тих и мирен живот в пълно благочестие и чистота. (1Тим 2,1-2)

Безименният е четвъртият пръст. Той е пръста на обещанията, и носи брачната халка, свързва ни с другите, за това можем да се молим със специфични просби към Бога, отправяйки към Него особени прошения, които се зараждат дълбоко в душите ни.

За това дете се молах, и Господ изпълни молбата ми, за която Му се молах. (Първа Книга Самуилова 1,27)

Въпреки, че може да ни изненада, това е нашият немощен пръст. Всеки учител по пиано може да свидетелства за това. Когато се молим, трябва да си спомняме за немощните, за бездомните, за бедните, за болните, за семействата, които преминават през трудности. Те имат нужда от твоите молитви денем и нощем. Никога молитвите за тях няма да бъдат излишни.

Молим ви също, братя, връзмявайте безчинните, утешавайте малодушните, подкрепяйте немощните, и бъдете дълготърпеливи към всички.(1Сол 5,14)

Малкият пръст е най-слабият от пръстите, както сме малки и слаби и ние пред другите, и пред величието, и светостта на Бога. Този малък пръст, трябва да ни напомня да се молим за самите нас. Само когато си се молил за другите, можеш да имаш точна представа за твоите нужди, и да се молиш по-добре за себе си. Молитвата за нас самите, трябва да започне с изповед на нашите грехове:

Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен, за да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда. (Йоан 1,9)

След това да разтворим нашето сърце на Отца, и да му разкажем нашите проблеми, какво ни измъчва и тормози. Ако изповядаме на Бога нашите мисли, нашите чувства, тогава нашите лични нужди ще приемат различна перспектива, и дори ще намерим отговор на нашите проблеми.

Коригирам три пуснати грешки в миналия брой (септември 2013 - брой 100):

- в моята статия на стр. 4, писах Владимир Томич вместо Владислав Томич;
- на страница 14, за автора на статията писах Йоан Клатуров вместо Йоан Караиванов
- в “празнувахме тези Тайнства” (стр. 16) за Даяна писах “кръщение” вместо “първа изповед”.

Извинявам се!

Неделя 17 ноември в началото на Светата Литургия (от 10.00ч) ще бъде благословен новият витраж с образите на четиримата блажени мъченици - Евгении Босилков, Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков - по случай закриването на юбилейна година на тяхното мъченичество.

На тази Евхаристия ще участват Генерала на Пасионистите - отец Йоахим Рего, който ще проповядва, неговия секретар отец Алесандро Фополи, отговорникът за мисите отец Йесус Аристин, и други отци пасионисти.

Проектът за витража можете да видите в тази страница, и работата ще бъде изпълнена от фирмата “Витражно студио Светлана” от Пловдив, като разходите за покрити от “Фондация .Комунитас”,на която благодарим за спонсорирането на обекта.

За следващата седмица, неделя 24 ноември, тържество Христос Цар, поканихме Апостолическия Нунций, монс. Януш Болонек, да закрие “годината на вярата” със Светата Литургия. Още не можа да ни отговори със сигурно дали ще може да участва, заради други ангажименти. Надяваме се че, ще се освободи от тях и ще може да дойде в Русе.

Храмов Празник в Русе с Дяконско ръкоположение в Никополската епархия

На 19 октомври, в гр.Русе беше отбелязан храмовия празник на Катедралния храм „Св.Павел от Кръста”. На тържествената литургия от 11 ч. Епископ Петко Христов ръкоположи за дякон брат Владислав Томич, основател на движението „Легионери на Св.Дева Мария” в Никополска епархия. Литургията беше отслужена от Епископа на Никополската епархия монс.Петко, който съслужи с Апостолическия Екзарх монс.Христо Проиков. С двамата Епископи съслужиха още: енорийският свещеник на Русе отец Валтер Горра и свещениците: отец Ярослав, отец Ремо, отец Койчо, отец Яцек, отец Енцо, отец Патрик, отец Йосиф, отец Сречко, отец Паоло, отец Блавест и Провинциалният настоятел на отците-конвентуали, мисионери в България, отец Виеслав Пижо от Варшава. В началото на светата литургия Епископът подчерта, че в този Катедрален храм последното дяконско ръкоположение е било през 1975 г., когато Епископът на Никополската епархия монс. Самуил Джундрин го е ръкоположил за дякон.

В своята проповед Епископ Петко говори за службата на дякона, за неговото призвание и задължения, за мисията му между хората. Монс. Петко каза: „Дяконът, както действително Съборът го заявява, се „ръкополага с цел да служи”, което ще рече - Служба. Дякония на гръцки означава служба. Тогава дяконът е знакът на службата. От своя страна той допринася чрез своята служба и чрез свидетелството на своето слово и на своя живот за подкрепата и насърчаването на останалите членове на Божия народ, именно в насоката за служба на Църквата и на света. Възстановяването на постоянното дяконство идва впрочем точно на време”. По-нататък Епископът се обърна към брат Владислав: „Чрез всемогъщата

власт на Тайнството, ти ще можеш да бъдеш все повече и повече знак сред твоите братя и сестри християни, който да ги окуражава да се посветят в служба на ближните си в лоното на Църквата, преоткривайки за напред твоето истинско лице на слуга на Бог и хората. Ти знаеш, значимостта и изискванията на своята нова мисия, която Господ ти поверява. Не отстъпвай пред трудностите. Напротив, изграждай абсолютно доверие в постоянната сила на Тайнството, което ти ще получиш. Уподобявайки те на Христос-Слуга, дяконството ти дава Духът, който водеше Исус от унижение на унижение, от служба в служба, та чак до смъртта върху Кръста. Така в смирението и в себеотдаването, във вярата и в радостта, в близко общение с твоя Епископ и неговия Презвитериум ще можеш в лоното на Божия народ и сред света да бъдеш верен свидетел и подражател на този, Който казва: *„Ако някой иска да Ме следва, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и да Ме последва“*. Владиката на епархията пожела накрая: „Бог да благослови дякон Владислав в трудния, тесен и трънлив път на пастирското служение, за да може в послушание към Божията воля, изразена в църковния живот, със страх Божий, с вяра, надежда и любов, с мъжество и търпение, с кротост и без злоба да води народа Божий към покаяние, решително поправяне на греховете и придобиване на добродетели. Чрез живо и дейно богослужение към възхвала и с благодарение от все сърце и душа на Бог за всички блага!“.

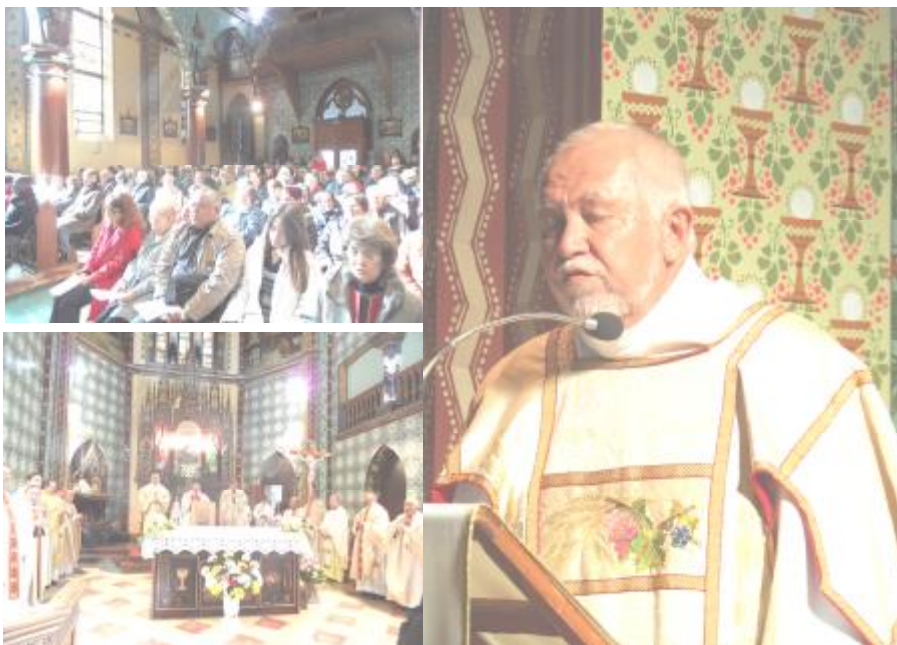
След проповедта Епископ Петко извърши ритуала за дяконско ръкоположение на брат Владислав Томич. Много гости и верни от епархията присъстваха на празника на Катедралата в Русе, сред които и членове на семейството на брат Владислав.

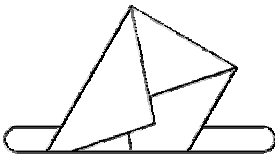
В края на литургията, поздрав към новоръкоположения дякон отправи Апостолическия Екзарх монс.Христо Пройков. Накрая говори дякон Владислав Томич. В своето обръщение той каза: „Чувствам се още слаб и неуверен да нося честта на дякона и да бъда на олтара. И, ако виждате, че нещо греша, поправяйте ме! Дано Бог да е милостив към мен, да ми дава още сили, разум и крака, че да започна това ново дело за Църквата ни в България

– дяконата, с надеждата и други да ме последват по енориите ни: женени мъже, но и такива, които в целомъдрие искат да останат за цял живот дякони, както е на запад. Благодаря на монс.Петко, че ме приема да съм в помощ в епархията, на свещениците и народа. Благодаря за ръкоположението – голяма чест и задължение”. В своето слово дякон В.Томич сподели също, че смътно, но си спомня посещенията на неговите родители при Епископ Евгений Босилков в неговата вила край София и как Епископът е играл с него, тогава 6-7 годишен. „Нему посвещавам сега остатъка от живота си, с духа на Св.Павел от Кръста.” – каза към края о.Томич.

Реликвата на Блажения Евгений Босилков беше в Катедралата, в чест на празника, и накрая верните получиха благослова с нея. На поздравяващите го верни, дякон В.Томич подари иконки от вълнуващото събитие.

Дякон Владислав Томич бе посрещнат в енорията в Бърдарски геран на 20.10.2013 г. Там той ще служи и ще бъде в помощ на енорийския свещеник отец Койчо Димов, който обгрижва и енориите във Враца и с.Гостиля.

Сестра Терезита

За един отчаян човек

Един човек, вървейки, говореше със себе си, както обикновено правят онези които в живота си нямат приятели на които могат да се

доверят.

- Ето- казваше- няма по-беден от мене.

Имах една шапка и ми я грабна вятърът.

Имах дреха и ми я откраднаха.

Имах бастун и трябваше да го изгоря за да правя огън.

Имах една паница за храна и реката ми я грабна.

Сега имам само ръцете за да събера водата за да пия.

Има ли по целия свят някой по-беден от мене?

- Аз братче! -

Човекът се обръща и вижда пред себе си Господа с чуждестранно облекло.

- Аз съм по-беден от тебе. Ти, когато си жаден, можеш да събереш водата в твоите ръце; аз не мога, защото ми ги приковаха.

Много често ние се оплакваме заради нашите проблеми, но не мислим, че другите могат да имат по-големи трудности от нас.

Трябва да се научим да благодарим за това което Бог ни дава: хубаво и трудно.

В Италия има една мъдрост която казва:

„Господ ни дава студено според дрехите”.